Marcel Chelba
AZILUL

Text publicat în revista Paradox nr. 7/1981

Dimineţile sunt întotdeauna răcoroase. Acum, când primele raze solare străpung cerul deasupra oraşului, se simte deja alizeul cald trimis de fönurile din est în contracurent cu alizeul natural mai rece şi mai puternic. La această oră străzile sunt inundate de fluvii tonice de aer ce spală visele nopţii şi le înviorează.

Îmi umplu nările de vânt şi savurez aerul acesta proaspăt în timp ce ochii zburdalnici se joacă prin amănunte în lumina volatilă a vitrinelor sau pe contururile albastre ale cerului. Doream să mă plimb, păşeam mecanic şi depăşeam aşa, mereu, un peisaj luxuriant de întuneric şi lumină. Blocurile maiestuoase în înălţimile lor, cu un joc bizar de lumină în pântec, par adormite pe un pat de lumină. Tot oraşul e întins pe lumina din străzi ce ţâşneşte de sub blocuri, prin vitrine. Parcurg mereu reclame holografice, fosforescente, trec ca în vis pe lângă afişe şi plutesc. Mă simt liber ca într-o sală de cinematograf unde, întins comod pe o pernă de aer, totul rulează în faţa mea detaşat şi neutru...

Câteodată un cot străin îmi reaminteşte că sunt încă pe pământ și că mai sunt şi alţii pe acelaşi trotuar – dar uit repede. Aud și sirena unei ambulanţe... a, iat-o! E a spitalului central – în fine. Pornesc hotărât spre serviciu şi brusc descopăr fluxurile imense de oameni ce curg pe toate străzile oraşului. Milioane de feţe topite de vise nu îşi regăsesc încă nicio expresie, plutesc la fel ca şi mine, cu gândurile înainte, mult înaintea trupului ce se străduieşte să răzbată prin spaţiu.

— Omul acesta trebuie să fie luat imediat sub control, nu de dragul meu şi nici al altcuiva – adică ba da, dar asta nu trebuie să intereseze, pentru că nu e timp de explicaţii.

— Am crezut că am fost clar, în cazul acesta însă, înainte de a încheia discuţia repet că nu ne putem ocupa de el în următoarele cincisprezece minute.

Ce lungi sunt coridoarele în spitalele astea, sunt atât de albe, de elementare, luciul pereţilor îi face parcă translucizi. Ciudat, lucrez de atâţia ani aici şi nu mă pot obişnui cu ei, nu-mi plac – cu ce să mă obişnuiesc de fapt? El e un simplu perete, eu sunt medic specialist şi

dacă acesta m-ar interesa măcar o dată mi-ar fi de ajuns să privesc într-o direcţie, în orice direcţie în afară de înainte şi înapoi. Oricând m-aş uita l-aş vedea negreşit, pentru că e pretutindeni acelaşi. Aşa mă mulţumesc să-mi închipui că stau şi prin faţa mea trec indicatoare fluorescente, periodic şi într-o ordine firească – 1975 – 1977 – 1979... aştept. O nefirească linişte învăluie o şi mai nefirească aşteptare. În liniştea coridoarelor aştept nr. 2065 şi nimeni altul decât gândul rebel nu îndrăzneşte să o tulbure. Mi-a plăcut întotdeauna să lucrez cu nebunii ăştia. Fiecare caz e un eveniment, nu ştii niciodată cum reacţionează în clipa următoare, ştii doar că sunt statici şi timpul lor tinde la zero, surpriza pluteşte în aer şi e interesant. Primul caz de astăzi mi-a sosit acum 14 minute şi 23 secunde, un individ cu o puternică criză euforică. E acolo, în camera lichidă 2065, şi mă aşteaptă. Eu aştept.

Un pumn e încleştat în perna gata să se spargă. Fruntea pe care curg broboane mari de gheaţă se reazemă pe el ca pe o stâncă. Privirile îi fug pe deasupra cadranului de ceas, par să mângâie un timp faţa caldă a pernei şi apoi se pierd undeva, departe, prin ecranul întunecat al unui osciloscop. Respiră lung. În pieptul lui par să se spargă valurile unui ocean întreg, liniştit şi adânc. Poate că privirile acelea caută ceva pe fundul lui – dar nu, privirile lui merg mult mai departe. Palid şi şters, s-a consumat complet în ele, a întins o mână de la un capăt la celălalt de Univers.

Să nu te uiţi acum în ochii lui căci nu ai ce să vezi şi apoi te vei simţi stânjenit. E un lucru acolo, ascuns adânc în noaptea pupilelor lui, care te face să te pierzi, să simţi că eşti absorbit prin ele într-o lume neagră de vid în care tu nu eşti şi nici altceva nu este. Coşmar. Îţi smulgi privirea din ochii lui şi cauţi grăbit radioul sau mergi la teatru sau te înfunzi în bar. Să ştii că el nu a avut nimic din toate astea.

Era o dimineaţă ca toate dimineţile de vară, senină şi răcoroasă ca atunci când se schimbă visul de noapte cu cel de zi. Nu e nicio diferenţă, atâta doar că şi străzile sunt pline de vise – ca un azil.